

Примарне правління

Мона Кастен

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Анна Токарик

© Readberry. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

Я стояла на березі озера, розпростерши руки, і насолоджувалася крижаним холодом, а вітер шмагав мені обличчя. Над нами сяяли зорі. Я подивилася вгору й замилювалася яскравими вогниками, які за декілька секунд почали кружляти.

— Ще один? — озвалася дівчина поруч зі мною, і я обернулася на голос.

Вона здалася мені знайомою. Можливо, вона відвідувала якийсь із моїх колишніх курсів. Чи один із нових? Я не була впевнена. Останніми тижнями життя ніби пролітало повз мене. Ранкове наставництво, потім заняття, а далі спускалася ніч. Було чимало моментів, коли я не могла витримати, тому довго дивилася в стелю, охоплена темними спогадами, і не знаходила способу, як відволіктися. Так було й цієї ночі.

Я усміхнулася до дівчини, імені якої не могла пригадати, і простягнула їй келих, який щойно спорожнила.

— Залюбки, — кивнула я, і вона одразу виконала моє прохання, наливши ще трохи шампанського.

Я перехилила келих разом із нею, а потім іще з двома іншими однокласницями. Можливо, завтра вони навіть не звернуть на мене уваги, а я не впізнаю їх, але так було заведено в академії Еверфолл. Ти святкуєш з людьми, а наступного дня вдаєш, що ніколи не бачила їх. Раніше це мене, можливо, образило б. Тепер мені було надивовижу байдуже.

Я поступово спорожнявала келих, закинувши голову назад, коли раптом перед очима почали з'являтися о`брази.

Чорнява дівчина, яка простягала мені печиво й цокалася зі мною келихом, наповненим апельсиновим соком... Вона була поряд й обіймала мене. Аж раптом її обличчя спотворилося в моїх думках, тимчасом як вона засміялася й промовила з небезпечним тріумфом:

— Ой, ти б себе бачила. Просто неймовірно.

Келих був порожнім, і я сердито зиркнула на нього, ніби це він був винен у тому, що мене переслідують спогади. Не уявляю, скільки шампанського я вже випила, але якщо мої спогади настільки чіткі, то замало. Схоже, щоби зупинити свій мозок, мені доведеться вдаватися до радикальніших засобів.

Я приєдналася до кількох інших учнів, серед яких у світлі невеликого багаття промайнули знайомі обличчя. Я побачила свого колишнього хлопця Бо, його найкращого друга Ронана й Орлу, яку я колись вважала своєю подругою. Принаймні доти, доки випадково не почула, як вона намагалася залицятися до Бо, коли ми ще були разом. Звичайно, наші стосунки з ним давно закінчені, але від того я не стала любити її більше. Так само й Бо втратив мою повагу декілька тижнів тому, коли різко висловився, назвавши мене та мою магію найгіршим, що могло з ним статися. Мені досі здавалося дивним раптом почати ігнорувати того, з ким я розділила таку вагому частину свого життя. Але тепер мені справді це до снаги. Лише в моменти слабкості, які зазвичай траплялися вночі, біль накочував хвилями, а я відчайдушно шукала способи відволіктися.

Я швидко відвела погляд і приєдналася до тих, хто танцював. Я вслухалася в музику й поринула у вир звуків гітар і барабанів. Музика була тихішою, ніж мені хотілося б, та я все одно рухалася в такт. Я похитувала стегнами, перекидала волосся з одного боку на інший, аж поки мені запаморочилося в голові. Я дозволила комусь обхопити мене за стегна. Я навіть вхопилася за чийсь руку, і потім цей хтось обвив мою талію. Але я майже нічого не відчула. Ніякого трепету в животі. Нічого.

Я насупилася і продовжила танцювати. Проте думки в голові не втихали. Спогади безперервно поверталися. Про життя, яке залишилося в минулому. Про те, якою людиною я була раніше, до того, як на власні очі побачила смерть хлопця. Спогади про

зруйновані стосунки, про глузування однокласників, про небезпечну темну магію, яка тепер була частиною мене й допомогла розкрити вбивство.

Зовсім не добре, що я й досі так багато про це думаю.

— Хочеш скупатися? — гукнув хтось, і я рвучко обернулася.

Це був Рафаель Гарсія, коваль-початківець із дому мистецтв і ремесел, із Бронзових Вовків. Одним плавним рухом він зняв із себе светр, який одразу впав на крижану землю. Інші гості вечірки приєдналися до нього й почали роздягатися.

— Ви що, з глузду з'їхали? — запитала Орла, витріщившись на них.

Так, мабуть, вони таки збожеволіли.

Добре, що я також.

Я зняла светр і термосорочку, яку носила під ним, а потім штани і черевики.

— Ви геть несповна розуму! — крикнула Ганна. — Кінець листопада. Якщо ви справді це зробите, вас згодом дістануть із озера замерзлими.

— Якщо лише Мерроу не потягнуть вас на дно. Чи що там ще ховається, — додала інша дівчина.

Я вловила ці слова лиш краєм вуха, бо вже прямувала до берега. Поверхня води дійсно наразі трохи вкрилася кригою. Легкий крижаний покрив виблискував у місячному світлі. Рафаель закинув голову назад і закричав, оскільки першим дістався крижаній води. Група учнів також заходила в крижане озеро, і коли мої ноги торкнулися води... Вперше за цей вечір щось прорвало той притуплений стан, у якому я перебувала останні тижні. Щось, що не мало нічого спільного із темними спогадами. Щось, що змусило мій пульс пришвидшитися. Принаймні доти, доки хтось не схопив мене за зап'ястя й не зупинив.

Я рвучко обернулася. Трохи поспішно, тому втратила рівновагу й похитнулася. Чиясь рука схопила мене за плече й утримала на ногах. Цього разу моя шкіра вкрилася сиротами. Моє тіло, здавалося, зрозуміло, хто до мене торкається, ще до того, як я підвела погляд і побачила його обличчя.

— Чорт забирай, скажи на милість, що ти тут робиш?

Його глибокий голос прогув наді мною.

Це був Ділан. І, на жаль, моє дурне серце одразу відреагувало на його присутність. У грудях закалатало, чого точно не мало би трапитися від погляду на єдиного жєнця в академії.

Чорне волосся спадало йому на чоло, обличчя було похмурим, наче він однозначно не мав анінайменшого бажання тут бути. На мить я зупинила погляд на широких плечах, а потім знову поглянула йому у вічі. Я усвідомила, що люди навколо нас оминали його, але не могла звинувачувати їх у цьому. Ділан мав репутацію небезпечної людини. Його дар полягав у тому, щоб супроводжувати душі померлих у потойбічний світ крізь завісу й гарантувати, що вони підуть, а не залишаться привидами на вічність. Проте сотні років тому наші предки, Туата де Дананн, яким ми завдячуємо своєю магією, ухвалили спеціальну постанову, згідно з якою жєнці могли використовувати свою смертоносну здібність під час війни, щоб забирати душі ворожих народів, наприклад, Фоморів. У наші дні це було заборонено — ніхто не мав права використовувати магію, даровану нашими предками, проти інших нащадків, а проти звичайних смертних і поготів. Та це не зменшувало поваги, яку всі проявляли до Ділана. І це було зрозуміло, бо кожен, хто бачив його магію на власні очі, знав, на що він здатний. Ба більше, те, що він торгував наркотиками й алкоголем і був готовий за гроші зробити майже будь-що (байдуже, скільки правил академії він при цьому порушував), цей ефект лише посилювало.

— Захоплююся життям, — трохи загальмовано відповіла я.

Мої слова звучали розтягнуто, я й сама чула, як алкоголь сповільнює мій язик.

Між брів у Ділана залягла ледь помітна зморшка.

— Мені здається, що ти навмисно наражаєш себе на небезпеку.

Я висмикнула свої руки з його.

— Я не єдина купаюся, — насупилася я, вказуючи на інших.

Ділан перевів погляд на інших, а потім знову повернувся до мене:

— Мене не дуже цікавлять інші. Я прийшов сюди заради тебе.

Я стинула плечима:

— Я тебе не просила.

Зморшка між його бровами поглибилася:

— Ходімо.

— Куди?

Неспішна гірко-солодка усмішка з'явилася на моєму обличчі. Я зробила крок до нього, вода бризнула на його черевики, коли я поклала руку йому на груди.

— До тебе?

Його погляд ковзнув моїм обличчям, а потім опустився вниз до мого мереживного бюстгальтера. Лише на мить, але я це помітила і відчула, як у мені закипає тріумф. М'язи на його щелепі напружилися.

— Припини ці ігри, міс Еверфолл.

Він чудово знав, що звертаючись так, він зводить мене з розуму. По-перше, через ледь помітну насмішку в його голосі, а по-друге, тому що я вже давно не входила до комітету конкурсу краси академії, а спогади про це досі завдавали мені болю. Окрім цього, він розмовляв зі мною так, ніби ми були на нашому занятті з наставництва. Дратування мене було однією з особливостей Ділана, і він, здавалося, чудово знав, на які кнопки потрібно натискати. Мимоволі я задумалася, чи робив він це навмисно. Чи намагався

таким чином змусити мене відчувати щось, окрім заціпеніння. Але я одразу ці думки відкинула.

Шукати прихований сенс у його поведінці було кепською ідеєю. Раніше вже траплялися моменти, коли я так робила. Один із них стався майже два місяці тому, тієї ночі, коли він отримав поранення в бою і я піклувалася про нього. На мить ми перейшли межу. Я поцілувала його і вперше взяла те, чого прагнула, — не замислюючись, не зважаючи на наслідки. Одначе це було багато тижнів тому, відтоді нічого подібного більше не траплялося. І причина була не у відсутності зацікавлення з мого боку. А в тому, що я натикалася на жорстку стіну, яку Ділан знову вибудував навколо себе. Натомість він, здавалося, зосередився лише на тому, для чого його призначили моїм наставником в академії. У його плани входили ранкові заняття з наставництва і багато тренувань. Ну і, звісно, було ще це — він постійно стежив, щоб я не наробила дурниць. Так, ніби його тітка, професорка Чен, призначила його не лише моїм наставником, а й особистим охоронцем. Ніби я для нього була не більше ніж клятою роботою.

Ця думка теж завдавала мені болю, і я мала якось її позбутися.

— Можеш із задоволенням поскаржитися своїй тітці, — буркнула я, ненавидячи грубість, що звучала в моєму голосі. — Чи безпосередньо ректорці Баскервіль! Піді розкажи їй.

Із цими словами я повернулася й хотіла піти до інших, які вже купалися в озері, сміялися й верещали від холоду.

— Тобі краще завтра вранці бути у формі, — пролунав голос позаду мене.

— А що, як не буду? — зухвало запитала я. — Ти тренуватимеш мене особливо жорстко?

Озирнувшись через плече, я побачила лише його похмуре обличчя. Я занурилася до пояса у воду, й від крижаного холоду мені перехопило подих. В очах потемніло, і я відчула, як мої кінцівки

пронизують водночас крижані й гарячі голки. Я пірнула під воду й залишалася там, поки тиск у грудях не став нестерпним. Раптом дві сильні руки обхопили мене й витягли нагору. Я рвучко вдихнула й побачила перед собою Ділана: його темні очі пильно дивилися на мене.

— Чорт забирай, Зої, — гаркнув він.

Його суворий тон пробивав моє заціпеніння не менше, ніж крижана вода. Я напружилася, коли мій захисний щит почав давати тріщину і біль пронизав мене зсередини. Біль, який я так ретельно приховувала. Він не повинен був виходити назовні. Наслідки були б фатальними.

Ділан мовчки підняв мене і перекинув через плече. Я зарепетувала:

— Що ти в біса робиш?

— Несу тебе додому.

— Відпусти мене негайно.

Він проігнорував мої верески й мовчки побрів водою. Коли ми дісталися берега, я змогла крадькома побачити, як люди, що стояли там, поспішно розступалися, даючи Ділану пройти. Мабуть, він увімкнув найтемніший погляд женця, який завжди лякав людей у кампусі, і я не могла їх у цьому звинувачувати. Ділан міг бути страшним, коли хотів того.

Мимохідь він підхопив своє пальто, що звисало з гілки, і продовжив шлях між дерев у глиб лісу.

— Мої речі досі на озері, — нагадала я, а його плече з кожним кроком впиалося в мій живіт, від чого мене починало поволі нудити.

Коли ми відійшли від вечірки на кілька метрів, він нарешті опустив мене на землю. Моє тіло мимоволі ковзнуло по ньому, сантиметр за сантиметром, і я затамувала дух, коли знову відчула землю під ногами. У карих Діланових очах досі лютувала похмура

невблаганна буря, а обличчя було затьмарене гнівом та чимось іншим, чого я ще не могла розпізнати.

Він підняв руки й накинув на мене своє пальто. Лише тоді я помітила, що тремчу. До того ж настільки сильно, що аж зуб на зуб не попадав. Ділан, здавалося, контролював себе краще. Його пальці рухалися впевнено, він переходив від гудзика до гудзика, доки не застібнув пальто повністю. Потім розвернувся й приніс решту моїх речей. Після цього допоміг мені взутися і мовчав так довго, що я майже відчувала, як хвилі його люті накочуються на мене.

Коли він знову підвівся, я відчула його погляд на собі, але не підняла очей. Минуло декілька секунд. Потім Ділан поклав свої холодні пальці на моє підборіддя й підвів його, змушуючи подивитися йому у вічі. Мені пересохло в горлі, коли я побачила бурю емоцій на його зазвичай стриманому обличчі.

— Припини це, — одразу промовив він.

— Що саме? — запитала я ледь чутно.

— Відштовхувати мене. Навмисно наражати себе на небезпеку.

Він відпустив моє підборіддя. Лише тоді я зауважила, що несвідомо схилилася, щоб торкнутися його.

Я намагалася підібрати слова, але все, що спадало мені на думку, могло знову роз'ятрити рану всередині мене. І я не хотіла уявляти, що станеться потім. Мені вже перехоплювало подих.

— А тобі що до того? — замість цього запитала я.

— На таке дурне запитання я відмовляюся відповідати. А тепер ходімо. Я собі вже зад відморозив.

На цьому слові він попрямував до таємної стежки, що пролягала вздовж кордону кампусу й вела до гуртожитку Срібних Круків. Мені не залишалося нічого іншого, як піти слідом. Щільніше закуталася в його пальто і сховала руки в кишені, огорнута приємним запахом Ділана й теплом.

• • •

Далі — у повній книжці «Примарне правління».
nashaknyga.com.ua